

den udsigt, de gerne vil have, og så kan man komme i en meget vanskelig situation.

Det er jo ikke, fordi amterne har løst deres opgaver til perfektion i dag, det er ikke det, der er diskussionen. Men spørgsmålet er: Hvad er det for en situation, man sætter folk i? Og det er den værst tænkelige situation, som vi skal tage højde for, ikke for alt det, der er godt og lige ud ad landevejen, og hvor alting bliver passet, som det skal.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Nu sagde fru Margrethe Vestager lige for lidt siden, at hun ikke var småfornærmet, men derimod meget fornærmet – argt fornærmet endda – og det synes jeg også at behandlingen her i dag har båret præg af.

I sit sidste svar siger fru Margrethe Vestager, at der jo ikke skal meget logik til at regne ud, at man ikke får meget sundhed, hvis man ingen penge har at betale med. Hvorfra er det, fru Margrethe Vestager får den vildfarelse, at der ingen penge er at betale med? Pengene følger jo med opgaverne, så jeg forstår ganske enkelt ikke den kommentar om, at der ingen penge er at betale med.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Det er selvfølgelig en mindre korrektion, men den er faktisk meget væsentlig, fordi fornærmethed gør jo, at man bliver sådan lidt handlingslammet og sidder der over kaffen og brokker sig.

Kl. 14.10

Nej, jeg er forarget, og det giver noget helt andet, nemlig drivkraft til at der er nogle ting, som vi bliver nødt til at lave om, hvis det viser sig, at den opgavesammensætning, man har givet kommunerne, faktisk gør, at miljøet, udsatte grupper, børn, der har særlige behov, bliver ofre for det, der nu bliver den højt besungne nærhed.

Men diskussionen om sundhed og finansiering handler overhovedet ikke om, hvorvidt der er penge eller ikke er penge. Den handler om det for os helt afgørende, nemlig om det eksperiment, som regeringen nu gennemfører i landsdækkende skala med kommunal medfinansiering af noget, kommunerne ikke kan påvirke, er særlig hensigtsmæssigt for et godt og solidt finansieret sundhedsvæsen.

Det er det, der er diskussionen, og vi glæder os stadig væk til, at man fra regeringens side

kommer med nogle folk, som over for os fagligt ud fra deres ekspertindsigt kan begrunde, at det er en særlig hensigtsmæssig måde at finansiere vores sundhedsvæsen på. Det er ikke et spørgsmål, om der er mange eller få penge.

(Kort bemærkning).

Inger Støjberg (V):

Jeg er glad for at få den her korrektion, at der er forskel på at være fornærmet og forarget, og at forargelse skulle give drivkraft. Jeg synes måske ikke lige, at det er det, der har båret debatten her i dag.

Om sundhedsvæsenets finansiering: Jeg synes altså, det er væsentligt at få på plads, at for hver en opgave, der bliver flyttet ud, følger der penge med. Og ja, finansieringen bliver anderledes nu, men det er også, fordi vi får en anden opbygning af tingene. Jeg kan slet ikke forstå den vildfarelse, at mange grupper og sundhedsvæsenet nærmest ligger i ruiner efter kommunalreformen. Det er jo lige modsat. Vi samler kompetencerne, og vi gør kommunerne større, og for hver en opgave følger der penge med.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jamen dog. Jeg var slet ikke klar over, at der var en risiko for, at det kunne komme til at ligge i ruiner, men hvis det er en bekymring, jeg ikke har haft, så skal jeg da nok tage den på mig.

Det med et sundhedsvæsen, der ligger i ruiner, at det er noget, der truer os, må stå for fru Inger Støjbergs helt egen regning. Jeg troede jo, at vi kunne tage det for pålydende, som vi har oplevet, og som regeringen og regeringspartierne synes skal gentages meget, meget tit, at for hver opgave følger der penge med.

Men diskussionen om sundhedsvæsenets finansiering handler om, hvordan den nye struktur virker. Den handler ikke om det sekund, hvor opgaven flyttes. Den handler om: Hvad sker der, når det sekund er passeret, og når den nye struktur skal til at virke? Hvad sker der så med den kommunale medfinansiering? Er det solidt i den enkelte region, kan man fra den enkelte afdelings side, fra sygehusets side og i regionsrådet forudse, hvordan økonomien kommer til at være, så man kan planlægge på en god og ordentlig måde?

Man kan sige, at det, der stiller sig hindrende i vejen, såmænd bare er, at vi faktisk ikke synes, at man skal eksperimentere med sundhedsøko-